

Avl og afkom

I **Sverige** har der været nogen debat forgangne uge om landets store forfatterinde Selma Lagerlöf. Hun har stået i kontakt med en racebiologisk bevægelse i 1921, viser det sig, og støttede en racebiologisk skønhedskonkurrence, hvor man kårede en ”ægte-svensk kvindetype”.

Forfatteren Bosse Schön har gravet oplysningen frem, men afdrømatiserer også dens betydning: »På den tid var det ikke opsigtsvækkende. Der var stor accept af racebiologi, både inden for forskningen og svensk politik. Det var tidens ånd«, udtaler han.

Sådan var det. Darwins forklaring på arternes oprindelse ledte naturligt nok til spekulationer i menneskeartens forbedring. Også blandt skønånder drøftede man interesseret den såkaldte eugenik, videnskaben om racehygiejne - eller pænerne: forbedring af arvemassen.

Vi står nu midt i en darwinistisk *revival*. Heldigvis slår de fleste nydarwinister i dag syv kors for sig, når de hører ordet ”eugenik”. Det skyldes det uhørt forbryderiske som hændte siden de uskyldige dage i 1921. Nazisterne havde racehygiejne på hjernen og savnede som bekendt alle hævninger. De iværksatte derfor deres storstilede forsøg på forædling af europæiske befolkninger, et projekt, som var den inderste drivkraft i nazismen. De ”mindreværdige” racer måtte udryddes og erstattes af de ariske ”overmennesker”.

Eks-fjerkræavleren Himmler satte antropologer, biologer og læger i sving, og de leverede villigt ”be-

viser” for ideernes historiske og videnskabelige gyldighed og udstak praktiske retningslinier. Det kostede millioner af amerikanske og britiske soldaters liv at sætte en stopper for dén vision.

Derfor taler ingen længere om eugenik. Ny-darwinisterne nøjes

» Den forsikring rykker os en tak længere ind i videnskabens mørke. «

heldigvis med at juble over deres tese om, at mennesket kun er en art blandt andre arter, styret af allehånds belønningsstoffer som udløses af forelskelse, jogging, sex og chokolade.

Men al den jubel kan jo klinge af, når det en dag bliver trivielt, igen og igen at opregne hjernens lystcenter. Da kan en rastløshed indfinde sig, og den dag vil unge, historieløse røster begynde at brokke sig over det ”uforklarlige” tabu mod at optimere mentale egenskaber ved at manipulere med arvemassen. Hvorfor ikke udnytte génteknologiens muligheder fremadrettet, vil de spørge.

Hør kun hvad Helmuth Nyborg, psykologiprofessoren, udtalte til Information forleden ved nyheden om, at stadigt flere singlekvinder lader sig kunstigt inseminere, fordi de ikke gider fladpandede mænd.

Traditionelt indstillede eksperter var bekymrede over tendensen, men Nyborg var fornøjet, for så-

dan ”sektiv avl” åbner jo mulighed for artens forbedring. Tidligere havde kvinden sjældent garanti for, at manden ikke havde »dårlige gener«, udtaler han. »Kunstig insemination er jo en måde at komme ud over den nuværende generations egoisme, hvor man vil have et barn for enhver pris, hvad enten ens gener er gode eller ej.«

Egoisterne får børn, selv når de ikke er værdige til det. Gud ved, hvem der skal dømme om ens genetiske lødighed? Er Helmuth Nyborg selv bærer af ”gode” gener? Er hans intelligens kriteriet? Eller skal han vurderes ud fra sit menneske-syn?

Vi skal ikke kun avle mere intelligente børn, beroliger Nyborg, men også prøve at fremavle større ”menneskekærlighed”. Det lyder kun endnu uhyggeligere. Den forsikring rykker os en tak længere ind i videnskabens mørke.

Fagre nye verden ligger naturligvis for enden af vejen i samme øjeblik, man beslutter sig for at forstå mennesket som en ”art”. Da er det kun logisk og rigtigt at tænke som den omhyggelige hesteavler på et stutteri.

Anders Raahauge
kommentator

anders.raahauge@jpo.dk